

РЕШЕНИЕ

№ 2071

гр. София, 16.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **27** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63 ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по кас.жалба вх.№ 1080367/11.12.19г на Дирекция „Инспекция по труда“-С. срещу Решение от 02.12.19г по нахд № 10933/17г на СРС,НО,9ти състав, с което е отменено НП № 22-003378/31.03.17г на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С. , с което на [фирма]-С. с представляващ И.Б. е наложено адм.наказание имуществена санкция в размер на 1500лв, на осн. чл.416 ал.5 вр. чл. 414 ал.1 от КТ, за нарушение на чл. 128 т.2 от КТ. Нарушението е извършено на 31.12.17г, констатирано е на 21.02.17г в Д“ИТ“-С. при проверка на документи и се изразява в неизплащане на трудово възнаграждение за м.11.16г, на работника Л. Т. В. /продавач –консултант в стопанисвания от дружеството обект-магазин за цветя в [населено място], [улица]/, в срок до 30.12.16г вкл., съгл. Трудов договор № 4/16.11.16г. До приключване на проверката на 01.03.17г, дружеството не е представило доказателства, че е изплатило трудовото възнаграждение.АНО е приел, че не е налице хипотезата на чл. 415в от КТ за маловажност на нарушението, а СРС приема, че не е било извършено нарушение, тъй като всъщност възнаграждението е било изплатено от работодателя още през м.12.16г, преди образуване на АНП.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и материално незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и потвърждаване на НП, евентуално за изменение на правната квалификация и прилагане на чл. 415в от КТ.Оспорва се изводът на СРС за

липса на извършено нарушение / поради показания на работника В., че през м.12.16г са й платени 1000лв от работодателя/, тъй като показанията са непълни –от тях не става ясно на коя точно дата и за работа през кой точно месец работника е получил сумата.СРС е следвало, на база събраните доказателства, да изведе извод за извършено нарушение, като намали обаче санкцията на осн. чл. 415в от КТ. В съдебно заседание юрк. Х. поддържа жалбата, моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и оспорва като прекомерно адв. възнаграждение, платено от дружеството за кас.производство.

Ответникът [фирма]-С. чрез адв. С. в съд.заседание оспорва жалбата като твърди, че съгл. Практиката на ВКС, е допустимо доказване на плащането и чрез свид.показания, не само чрез платежен документ/какъвто липсва/. Налице са показания на работника/съдебно признание, отразено в съд.протокол/, че му е платена от работодателя сумата от 1000лв през м.12.16г. Моли се за потвърждаване решението на СРС и присъждане на адв.хонорар по списък/в размер на 335лв/.

Прокурорът изразява становище за правилност на решението на СРС.

Съдът намира кас. жалба за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежни съд, от лице с активна проц.легитимация, срещу акт от категорията на посочените в чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което следва да се разгледа по същество.

Кас.състав намира следното:

На първо място, производството пред СРС е образувано по жалба от 19.06.17г , след като НП е надлежно връчено на представляващия ЮЛ на 07.06.17г. Срокът за обжалване на НП /7мо дневен/ е изтекъл на 14.06.17г/сряда-работен ден/, а жалбата е входирана в Д“ИТ“-С. на 19.06.17г/понеделник-работен ден/. СРС не е правил никаква проверка относно срочността, респ. допустимостта на жалбата, като по делото не се съдържат доказателства жалбата да е била депозирана в срок/най-късно на 14.06.17г/.Това води до извод, че СРС се е произнесъл по жалбата по същество, без да е проверил дали същата е допустима /като събере доказателства, при нужда и служебно, относно срочността на жалбата/. Това процесуално нарушение на СРС води до невъзможност да се установи от касационната инстанция дали въззивното решение е допустимо/и едва след това да се проверява дали е законосъобразно/.Само на това основание, като проц.незаконсъобразно, решението на СРС следва да се отмени и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав, който на първо място да събере доказателства относно срочността на въззивната жалба.

На второ място, ако се установи при новото разглеждане, че въз.жалба е допустима/депозирана най-късно на 14.06.17г/, при произнасянето си по същество новият състав следва да вземе предвид, че: в НП изрично е посочено, че нарушението е извършено на 30.12.17г, като срокът за изпълнение на задължението на работодателя за заплащане на труд.възнаграждение на работника за м.11.16г е най-късно 30.12.16г.Следователно в НП едновременно се сочат две дати на нарушението-30.12.16г/индиректно/ и 30.12.17г/директно/. В АУАН пък/с който се повдига обвинението/ изрично е посочена дата на нарушението- 03.01.17г.Правото на защита на нак.лице е нарушено, от една страна поради противоречие между посоченото в АУАН с посоченото в НП/относно дата на нарушението/, а от другата страна- поради наличието на посочени в самото НП две дати на нарушението/и то различни от датата в АУАН/.При тази констатация, дори въз.жалба да е била допустима, СРС отново би стигнал като краен резултат до отмяна на НП/по други съображения, различни от тези

в обж. Решение/.Ако обаче се установи, че жалбата е била просрочена, СРС ще следва да прекрати производство пред себе си /тогава НП е влязло в сила на 15.06.17г като необжалвано в срок/.

Кас.състав намира, че при липса на данни за срочността на жалбата срещу НП/доказателства за депозирането ѝ най-късно на 14.06.17г/, не би могъл нито да потвърди решението на СРС /като краен резултат-отмяна на НП, но по изложените по-горе съображения/, нито да го отмени и да прекрати производството/поради влязло в сила НП/. Единствената възможност е Кас.състав да отмени решението и да върне делото за ново разглеждане, поради допуснати съществени проц.нарушения от СРС, за събиране на доказателства и преценка за допустимост на жалбата.

При този изход на спора, на ответника се дължат разноски, съгл. чл. 143 ал.4 от АПК вр. чл. 63 ал.3 от ЗАНН. На ответника следва да се присъди адв.хonorар /договорен и внесен/ в размер на 335лв/по списък/.Възражението на касатора за прекомерност на този хonorар е неоснователно, тъй като същото е в мин.размер по чл. 8 ал.1 т.2 от Наредба №1/04г вр. чл. 63 ал.4 от ЗАНН /при мат.интерес по делото от 1500лв, мин. хonorар е точно 335лв/.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.1 и чл. 222 ал.2 т.1 от АПК, Кас.състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 02.12.19г по нахд № 10933/17г на СРС,НО, 9-ти състав, по кас.жалба вх.№ 1080367/11.12.19г на Дирекция „Инспекция по труда“-С..

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ от друг състав на СРС.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“-С. да заплати на [фирма]-С. с представляващ И. Т. Б. сумата от 335лв/ триста тридесет и пет лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: